

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap november 19^{kén} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Félévi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' muromi csalogány.

(Folytatása.)

Sándor még nem tette-le a' balalaikát, még nem rezgettek-el az alkonyi légben végső hangjai, midőn csudálatos, 's dalba olvadó hangok szövetkezének az enyészőkhez; de nem emberi kebelből, vágyva, panaszolva ümlének ezek a' magasból. A' dalnok egy csalogány volt, olly szépen olly elragadólag panaszló, mintha a' halandókat egy szebb világ dicsőülésébe akarná átszenderíteni. Elfogult lélekzettel, mozdulatlanul, nehogy a' kedves dalnokot elriasszák, álltak a' meglepetett hallgatók; csak Masinka susogá: „ma szent Iván napja van; 's azt mondják, a' csalogányok e' napon éneklék hattýúdalukat. Ezek tán utósó hangjai az ezen évre elnémulónak.“

„Tán örökre elnémulónak!“ viszonzá Róza éppen olly sugva; előbb érheti utól az enyészet, mint kis torka ismét megzendülne. Ugy is azt regélik, a' csalogányok néha addig dalolnak, míg szívök fájdalomtól 's érzéstől megrepedvén, csattogásuk között hálnak-el. — „Hallott ön a' muromi csalogányról?“ — kérdé Masinka testvére Rózát. — „Ne emlitsd azon szerencsétlen helyet!“ — vág közbe Sándor harsányon és sötéten; különben is híressé tevék orosz ország balesetei 's az évkönyvek azon időben, midőn nép 's fejedelem egymás ellen küzdött, midőn testvér testvére, honfi honfija véréet hynai kéjjel hörpölé; de midőn törvény, béke 's egyesség kezdenek uralkodni, feledékenység gyász-sirjába szállott. Már neve is jajt és szerencsétlenséget idéz elő.“ — „Neked még is hirt 's dicsőséget hozott!“ válaszolá Eucharius. — „E' mellemen függő érdemejlet gondold?“ — kérdé Sándor fájdalmas epével. — „Bajtársaim véren vásárlám ezt, midőn az ég kegyelme tőlünk elfordult. — „Ne sértsd az öröktől valót!“ — mond a' lelkész; de a' többiek kérék: „Közöld velünk is éltednek ama legszomorúbb szakát.“ — Sándor megtagadólag rázá szöke fürtös fejét. „Beszédem — mondá — csak fájdalmas hangon törhetne elő keblem üreből, 's elrémithetné a' csa-

logányt.“ — „Csalódotl — mond a' lelkész, — a' csalogány, midőn illy elmerülve ömledezik, semmi neszt sem hall, mint ön panaszát.“ — Most Róza is kéré: „Beszéld-el Sándor! engedd szemeinkből is hullani a' szánat könyűit elhunyt társaidért; az alkony olly szép 's langyos; üljük-meg, mint a' halottak emlékének estéjét, midőn kedveseink sirjaira gyászétkeket rakunk.“ — Szorossabban vonult össze a' kis gyülekezet, nehogy egy ígét is elszalasszon Sándor ajkairól, és mellette a' csalogányt is el ne riassza; Sándor, hangos szavát tompitva, így kezdé.

A' kulevesai ütközet volt, melly győzelmes seregünknek a' Balkanra utat tört. Azon Balkanra, mellyen tul a' Moslimok bátorságban hitték magukat lenni, mellynek ormait századok óta ellenség nem tapodta. Komoran és szerencsétlenséget jósolva kezdetett a' tusa. Az ellenségeskedő népek elkeseredése határnélküli dühhé, párt-gyűlölséggé, 's kegyetlen vérszomjja fajult. Ritkán tarták-meg fogolyul az Ozmanok kezeikbe esett ellenségeiket, sőt még a' megsebesülteket is meggyilkolák. Holtak, hidegült csonka tetemek fedék a' csatatért. A' harcz első órájában a' Törökök egy halomra állított álgúy-telepet elhagytak. Murom második zászlóalja, melly hatszáz emberből állt, 's egy huszárezred rendeltetett a' halom elfoglalására. — Hurrah kiáltással, melly e' bajnok csapatnak vég hangja volt, nyomultunk fegyvereinket fejünk felett tartva a' patakon keresztül, 's rohanó léptekkel a' halomra siettünk. Győzelmi zajunkat az erdőből kitörő számos ellenség ordítása zavará-meg. Husz Török küzdött egy Orosz ellen; a' huszár ezred két álgúy *) hátra hagyva megfutamlott; 's e' két álgúy azonnal halált szórt sorainkba. Kis csapatunk tovább a' nagyobb erőnek ellent nem álhatott. Rettenetes a' török lovasságnak első rohanása; emberi hatalom nem állhat gátlólag elébe. Nem emberek, szárnyas ördögök rohannak emberi alakban pusztítólag 's eltűnve. — Könnyört nem ismernek a' mánakony kábitó erejétől felingerlett vad Moslimok, fegyvereik, 's lovaik! — O nekem is volt egykor lovam; én is valék olly szerencsés e' nemes állatot kormányozva erdőn mezőn száguldhatni. De csitt! ez emlék más kornak, más órának való. — Nem csata volt, mellyet vívtunk, nem, vérengző pusztítás; halálos borzongás nem lepheté-meg a' gyilkolttat; mert fő nélküli véres teste azon perczen rogyott földre, midőn még bátorságban vélte magát.

Nem fegyver által győztünk-meg, iramló ménnek patkóji tapodának-el, lemészároltattunk 's kevesebb idő alatt, mint beszélem, hatszáz emberből csak nyolcz volt életben, ezek is sebekkel terhelve.

*) Ezen háborúban gyakran adatott a' könnyű lovasságnak is álgúy.

Bénák, emberi árnyak csak, ismét az ellenség szemébe nézni elég-telenek, 's boldogabbak volnának, ha bajtársaik sorsára jutottak volna."

Fojtott hangon kezdé Sándor beszédét, de érzelmei árába elmélyedve mindig hangosabb lön szava; az utósó igék egyesén, töredezzve 's fájdalmasan szálltak-fel dult kebléből. Most elnémult, csak zajongó melljében lihegett hevesen a' lélekzet, sötét szemei a' földre sülyyedtek, mintha most is elesett bajtársainak párologó véréet látná, kiknek csunkult, tapodott tetemei nem az anya-föld keblében nyugosznak. A' lelkész nem csalódott; — háborithatlanul ömlengett a' csalogány panasza, 's a' borzongást, melly fagyos kezekkel markolt a' hallgatók szívébe, némileg enyhíté. Sándor néma maradt; így a' lelkész végzé kezdett beszédét:

„Egy török lónak tapodó patkója alatt sebesült orosz bajnok fe-küdt; a' tapodó mént, mint lovagját is, vérszomj hevité; harapott 's rugott maga körül; most a' sebesült mellé a' zászlótartó is lero-gyott. Vad örömjaj harsant-meg a' Törökök ajkán, de a' lerogyott bajnok vérző jobbájával a' szent zászlót rudjáról leszakítá és baljába szorított gyilkát a' felette tapodó ló sügyébe döfé. Magasan ágaskodott a' sértett mén; de mielőtt körme ismét földet érne, az Orosz fel-kapaszkodott, 's a' zászlót derekára övezvén, bokrok felésietett. Zá-porként fűtyöltek az Ozmánok golyói utána; zuzott lábakkal rogyott fél utjában földre; nem élén, a' szent zászlón aggódva mászott to-vább; fölötte a' golyók, körölte a' halál kinjai; 's midőn a' men-tő bokrot elérte, tömérdek vért vesztve eszméletlenül rogyott-le. Mikor magához tért, még vad kegyetlenséggel folyt a' csata. Az Oroszok hátra nyomattak, 's a' győzelem Ozman részére látszék hajolni. Futó csapatokat látának ködelgő szemei a' bokor mellett el-vonulni; 's ah, Oroszok voltak! vad zaj csapá-meg fülét, a' Törö-kök diadalmi zaja! — Végre az álgúkat is hátrálni látta e' sza-yak hangzása között: Csirkownát Török foglalá-el. Erre keserűn nevetett; a' halál közelségét többé nem érzi; fogait, mint boszús, csikorítá, és ép baljával a' földet kezdé kaparni. Mit akar e' bol-dogtalan? sirt ás-e magának, mint a' néma barátok? vajh nem! vajh nem! eltörült ezredének szent zászlóját akarja az ellenség kör-meitől megmenteni, 's mint a' szent emlék földében volt, a' zárt sir-ra feküdt, testével védendő a' megmentett zászlót. Az erőködés vég-képp' elgyengité; izmai megmeredtek; vére nem buzgott sebéből; sebei nem égtek, csak hideg borzongás tévedezett ereiben; fülei nem hallották az álgúk dörgését; szemei nem látták a' halál angyalá-nak pusztítását, nem a' vérpatakokat; pilláit ön-suly zárá-le 's ha-lalos álomba merült. Most kemény rázás szakasztja-meg fagyos ál-

mát; az élet hidegült testébe lassanként visszatér; körülte felei állanak; a' csatának vége, 's a' véres játék megfordultával Oroszoké a' drágán vásárlott győzelem. Sebei bekötvék, 's bajtársai egy gyászpád fonásán dolgoztak, mellyen táborba vigyék. De komoly ellenszegüléssel, szinte bőszült dühvel kapaszkodik a' sebesült földhez, 's távozni nem akar. Bámulva álltak bajtársai körülte; ajkainak mozgását nem értették, 's azt gondolák, sebláz zavarta-meg elméjét. A' csoport érteni látszék kívánságát: „ássátok-fel a' földet — mondá — tán aranyat vagy gazdag kincset rejtett a' sebesült ide!” — Csak hamar felhányva lön a' föld, 's Murom ezred zászlójára találnak. A' durva, érzéketlen, még csata- 's vér-kéjben uszó harcosok szemei könybe borulnak a' megvédett szentség láttára. Szeliden teszik tetemesen sebesült bajtársukat gyászpadra; a' meggyilkoltak zászlójával betakarják, 's fővezérük sátorába viszik, melly előtt — minthogy a' csata utáni nap volt — diadalmi-jegyek, 48 álgú, tömérdek koci, uratlan lovak állanak és számtalan kincs van felhalmozva. A' főtisztek fényes során keresztül törve, Diebitschnek lábaihoz teszi félholt bajtársát a' csapat; midőn a' bajnok vezér e' szép tettről értesítettik, megindult lelkesedéssel kiált-fel: „a' hős halállal kimultak vérmázolta zászlója *) nagyobb díszére van győzelmünknek, mint e' fényes diadalmnak ékei 's a' fegyverek.“

„'S azon férjfiú — végezvén a' lelkes szavait — ki e' zászlót megmenté, Sándor!” — „„Sándor!” — kiálták mindnyájan, és szemeik az ifjúra fordulának, ki csendesén, némán, részvétlenül 's komoran ült; kinek arcát a' visszaemlékezés nem piritá; kinek szemeiből az ön érzet lángja nem sugárolt. Az élénk Vanuska felszökött, Sándorhoz szaladt, 's karját megragadva villogó szemekkel kérdé: „Azt tetted?” — „Igen!” — lön az ifjúnak válasza — de nem vitézség, nem hősi elszántság volt ösztönöm, nem; csak az élet terheitől szabadulni kívánság!”

„Ne hazudj! — mond nemes boszúval a' lelkes — mert a' hazugok nem látják Isten országát. Bűn volt hát ösztönöd? Hazádra 's rokonaidra nem eszméltél?”

Sándor néhány pillanatig némán állott, mintegy keble mélyébe tekintő; végre akadozva 's mintegy akaratja ellen mondá: „igen atyám, hazámra is gondolék!”

Mindenki kezét nyújtá a' derék ifjúnak; mindenki üdvözlé őt. Róza is oda lépett: de a' komor ifjúhoz közeledni nem mert, csak Vanuska kezét, a' kedvesnek érintése által megszenteltet, ragadá-

*) Murom zászlóaljának lemeszárlása 's a' zászló megszabadulása igaz történeten alapul.

meg, 's lassan sipegő: „ezentúl borzadással jó ajkaimra a' Maumom szó.”

„Félékeny! — mond Masinka enyelgve, bár őt is sárgára mázolá az irtózat — ha már is remegsz, mint borzadnál még el a' csalogány történetének hallására?

„Bajosán hiszem; mert mit most hallék, valóság: az pedig csak mese!” — viszonzá Róza,

Most Mártha kérdé a' popához fordulva: „szólj, tisztelendő atyám! hiszed te a' megfoghatlant 's regéink csudáit?”

„Mindnyájan egy megfoghatlan hatalmú Istent imádunk. — Nem történnek-e most is naponként csudák? Hogy a' vetés növekedik, virág illatozik, fák gyümölcsöznek, 's tél után tavasz jó; mind ezek a' megfoghatlan hatalmának művei. Vakmerő önzés lenne, ha a' halandó mindent kiakarna találni, midőn elméje is csak az Istennek fénysugára. — E' beszédben, melyet most említettetek, csak az első parancsolat rejtezik. Tartsátok meg e' parancsot; soha ne vétkezzetek ellene!

Minden szem a' lelkészen függött, ki szelid tekintetökből kilátta, mit kimondani nem méréstlettek. Elérté néma kívánatukat, 's így szólt: „elmondom a' regét, mint gyermek éveimben tanultam, 's magatokra bizom megítélni, mi igaz, mi nem. — Hogy a' csalogány, melly felettünk éppen most némult-el, gyakran addig énekel, míg halva nem rogy-le (mint némellyek állítják), igaz lehet; de halottatok-e már olly boldogtalanról, ki élte legkinosabb órájában dalolt? — midőn szent szerelmének vére kiömlött, 's addig dalolt, míg szíve megszakadván, csalogányként halva rogyott-le?

Már Vladimír alatt, kit az anyaszentegyház szentek sorába iktatott, a' tizedik században rontott-be a' kaspi tengeren tul fekvő pusztákról 's a' vaskapu *) hegyeiről egy nép orosz országba. — Faját senki nem ismeré, — atyjaik csontjai hol nyugosznak, senki nem tudá. — A' Görögök Kunoknak nevezék, mi pedig Polowzik-nak „tisztátalan“ mellék-névvel; mert távozva más emberek törvényeitől és szokásaitól, döglött vadak nyers husával éltek; párolgó vér volt legkedvesebb italuk, 's testükhöz képpst lelkük is tisztátalan volt; szívökben csak kegyetlenség, vérjszomj, 's rablás-vágy lakoztak. **) A' bajnok Vladimír csak hamar szétveré e' rabló csoportot lovagjaival 's honukba üzé; de éhes vadként csaptak ismételve a' dús, termékeny orosz földre. — Végre, midőn a' belvillongások, megoszlott kormány, vélemény, 's fejedelmi viszályok

*) Derben falai.

**) Talán a' mostani Kirgisek a' Polowziak utódai.

az ország erőjét elgyengíték, e' vad nép mindig félelmesebben áradt-el, 's az országnak valóságos ostroma lön. E' mellett a' dögvész, éhség, szárazság iszonyúan pusztított. A' magukban és isteni gondviselésben kételkedő Oroszok végre hitük 's reményüket elveszték. Így az urunk születése után 1093-ik évben ismét berontó Polowziaknak könnyű volt leirhatlan kegyetlenkedések közt gazdag harácsot rabolni. Monomachnak bölcs tanácsa, ki fegyveres kézzel tanácsla béke felől alkudozni, megvettetett; szavai — „ha a' Polowziak fegyvereinket ragyogni látandják, nem vetik-meg a' békét“ — sikeretlenül hangzának-el. *(Folytat. következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

Gyász h ir. — Nagy tiszteletű 's tudományú Náná s y Mihály ur, a' helvét vallástételt követők Tiszán tuli f. t. superintendentiájának assessora, a' marmaros-szigethi reformata egyháznak 20, a' nagybányáinak pedig 15 évig volt buzgó lelki pásztora, úgy a' marmaros-szigethi reformatum lyceumban volt professor, a' közönséges tanítás és nevelés eszközzésére szentelt munkás szorgalmú, 68 esztendőre terjedt életét 4 évi terhes betegsége után csendes halállal rekeszté-be f. hónap 14-ikén, szeretett nejét, kedvelt két gyermekét, két vejét, és négy unokáit hátra hagyván; ugyan azon hónap 18-ikán minden vallásbeli felekezetből összegyűlt számos tisztelői jelenlétökben és érzeny részvételei között kettős halotti beszéd tartása után, hideg tetemei a' föld gyomrába takarítatván.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Miss Dscheck élete és halála. Elmélkedés az elefantokról. *(Folytatás.)*

Midőn miss Dscheck Huguet urnak karát eltöré, mint alább említeni fogjuk, csak két személynek engedelmeskedett, 's az egyik Lott ur volt; ez indítá őt azon reményében, hogy még egy vezetőt a' missel megszoktat, annak megvásárlására; de reménye füstbe ment, mert társa sem akart tovább nála maradni, kit az állat megsebesített. Több hónapig csak maga volt Lott az elefant mellett; így előre láthatá, hogy tavaszon, melly az állatnak beljegyére hatással munkálанд, kénytelen lesz Dschecket elvesztetni; ezért úgy intézé útazási tervét, hogy ez időben Genfben tartzkodjék; mert e' kerített várost, mellyet szükség esetében bezárni lehet, biztosnak gondoló. Azon elefant vezetőjinek is, mellyet 1820-ban megölettem, utasításul volt adva, hogy majus, juniusban 's julius elején, bár mi áron is, Genf, Bern, Solothurn vagy Baselban igyekezzenek tartzkodást kieszközölni, mert e' városok kerítvék, 's a' tulajdonosoknak elefantjaik elfuthatásáról kezkeskednek, és a' városban olly pusztitást, mint szabadon, nem tehetnének. Innen könnyű megmagyarázni, mért kívánták az első elefant vezetői annak leöletését, mért táplálá Lott is keblében e' vágyat. Lottnak még más indító oka is volt; ő Dschecket csak egyedül vezeté, míg a' másik mellett, melly egyik ápolóját Genfben, másikat Quartier st. Gervaisban sebzé-meg, még is kettő maradt. Lottra iszonyú feleleti teher gürdült volna, ha megbetegszik, vagy miss Dscheck megsebesíti; az állatnak ezen esetben teendhető pusztításai kétségen túl minden fáradsággal

szerzett vagyonát elnyelendették volna. Azon felül a' miss már több ízben engedetlen kezdett lenni, és tapasztalásból tudá, hogy a' szeszélyes állat így kezdé vezetői iránti unatkozását nyilvánítani, illy jelek után következtek a' sebesítések 's végre halálok.

Miss Dscheck, egy más nő-elefanttól, mely Atkin ur állatsereglete közt még 1831-ben is volt Londonban látható, 1806-ban hozatott Indiából. Ekkor idős Sanders ur vásárolta-meg, de két év mulva Crosz és Polito uraknak eladá, kik azt 1814-ig ketreczben hordozák; 1814-ben Bordeauxba szállíttatott a' miss. Tulajdonosai Huguet urhoz csatlakozva gyalog utaztaták a' misst. Bordeauxban tizenégnapi mulatása után rosz kedvében megsebzé Elliotot, ki, mióta Dscheck angol földre érkezett, folyvást ápolója volt. Alig üdült-fel sebéből, ismét frigyre lépett Elliot missével. Crosz, Polito 's Huguet urak felváltva taníták a' fiatal misst; haladása szembeszökő volt; nevelését francia országi utazásában tökélyesen bevégzik, 's a' miss, mint kiképzett személy, léphetett világ elébe. Hat évi utazás után Marseilleban egykor megboszonzodik Politóra, megragadja, 's olly keményen megsebzí, hogy az körében tovább mulatni minden kedvét elveszté. Ezután, ha nem csalódom, Huguet ur birtokába jött a' miss, ki azt porosz országba vivé. Alig érkezett Berlinbe, Bernard nevű vezetőjét, a' hosszas út miatti kedvetlenségből e vagy más okból, nem tudni, vakszemén keményen megsérté, minek következesében soká nyomta az ágyat; de alig gyógyult-fel, ismét szolgálatjába lépett. Miss Dschecknek e' tette miatt Huguet kénytelen volt Berlint elhagyni. 1829-ben Parisba érkezett. Most Franconi Adolf ur azon gondolatra jött, hogy az elefantot körszínén játszassa. Ferdinand ur szövetkezvén vele, a' „siami király“ című darab csinálására ajánlá magát, kiszámítva előbb D. tehetségeit. Körszíni pályája után Yates ur, Londonban az Adelphi-színház tulajdonosa, hívámeg e' ujszínésznőt vendég-szerepekre, mely angol földre utazván a' „siami királyban“ nehányszor föllépett. Kevéssel utazása előtt emléket hagyott Yates urnál; vállán t. i. megsérté, 's Albertario vezetőjének koponyáját agyarával megzúzá.

Ez időben lépett Lott ur, ki Yamesnél volt, mint magyarázó, Huguet szolgálatába. — M. D. még folytonosan játszott a' bathi, bristoli, dublini és plymouthi színpadokon. Liverpoolban ismét megsérté Bernardot, kit — ámbár 5 évig volt ápolója — többé körében meg nem szenvedett. Még Manchester, Glasgow és Edinburgban is láttatá magát. Morpheton Lottal érezteté rosz kedvét, kinek egyik karát agyarával szétzúzá. Elliotot, a' társának segedelmére sietőt, megragadá, 's lábaival tapodá; minek következesében egyik lábikráját elveszté. Elliot nem is üdült-fel többet; folytonos betegeskedése után végre csakugyan feladá lelkét a' parisi Dubois-kórházban. E' megböszülése után hat óra mulva Baptiszt nevű vezetőjét is megölé, agyará a' szerencsétlennek fején keresztül taszítva.

(Vége következik.)

KÜLÖNFÉLE.

Angol pairek. Nem lesz érdektelen azon angol fő ministerek nevét, kik III-ik Györgynek trónra lépte óta a' mostanában boldogult 4-ik Vilmosig léteztek, az általok alkotott pairek számsorával együtt megemlíteni, 's mindegyikét különösen illy sorban: Chatam lord 9; Bute lord hasonlag 9; Grenville György 4; Rockingham lord 4; Grafton herczeg egyet sem; Nort lord 27

Shelburn lord egyet sem; Fox ur 7; Pitt ur 90; Addington ur 24; Grenville lord 3; Portland herczeg 4; Perceval ur egyet sem; Liverpool lord 50; Canning ur 7; Goderich lord; Wellington herczeg 2; Grey gróf 25 pairt alkotott. Említsük már most mind azoknak számát is, kiket 3-ik Henrik ország-lása óta (1264) 4-ik Vilmos uralkodása kezdeteig különböző királyok alkot-tak: — 3-ik Henrik 2; 1-ső Eduard 4; 2-ik Eduard 6; 3-ik Eduard 1; 6-ik Henrik 5; 7-ik Henrik 1; 8-ik Henrik 6: IV-ik Eduard 2; Maria 2; Erzsébet 8; 1-ső Jakab 15; 1-ső Károly 10; II-ik Károly 16; II-ik Jakab 1; III-ik Vilmos 7; Anna 14; 1-ső György 15; II-ik György 20; III-ik György 145; IV-ik György 46; és IV-ik Vilmos 20-at. Így a' királyok közt III-ik György 's a' miniszterek között Pitt népesíté leginkább a' felső házat.

EMLEKMONDÁS.

A' szerencse

Hol édes anyád, hol mostohád,
Dolgáru! senkinek számot nem ad
Megbecsül, megaláz,
Magasztal, legyaláz,
Bút hoz reád,
Hol édes anyád, hol mostohád.

FALUDY után —

Szegény.

Ma te vagy a' szegény gyámola 's szolgája,
Holnap úgy fordulhat, te szorulsz reája

KIS JÁNOS után K. H. K. J.

A' jótételeket homokba írjuk: ellenben a' roszakat márványba.

MORUS TAMÁS után S. KAROLINA.

Maximák. Belénk van oltva testünk szeretete. Engednünk kell neki, de nem szolgálunk; mert soknak szolgál, ki a' testnek szolgál, és hiú annak a' szép, kinek a' test igen kedves. Legyen reá legnagyobb gondod; de úgy, hogy midőn ész, méltóság és hit kívánja, tűzbe vethessed.

A' szemtelent járása, kéz-mozdulata, olykor egy felelet, fejre vitt újj, és szemek forgatása is mutatja: a' gonoszt nevetése, az esztelent arca 's ültözete bélyegzi.

SENECA után B. F.

Csererejtvény.

3. 6. 5. Bájol, hogy ha a' hang szép.
1. 2. Tested e' kül törpe kép.
5. 4. 3. Márton napján jó falat
5. 6. 7. Fél latot ez meghalad.
- 1 — 7. Kebled ettől ég 's feszül,
Benne ha illy hő tűz ül.

P I o ő t z.

Előbbi rejtvény: 1) A' könycsepen. — 2) A' légy; mert minden embernek orrára ül. — 3) Az égi csillagokat. — 4) A' hangászok. — 5) A' szélmalmos molnár. — 6) Mert valamennyin családok tagjait gyászolják.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiacon alula' Duna partján. 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.